

blížila s nebezpečnými otrnvanými prsty. Pak jsem zavřel oči. Ucítil strašnou bolest, jako by do mě zatnul tisíce mečů. Dál si nic nepamatuji.

Probudil jsem se v pokoji s vysokým stropem. Nade mnou se usmívala tvář nějaké ženy podobné Petře. Chlácholila mě. Takhle jsem si smrt opravdu nepředstavoval.

Rézi

Dům čpěl výpary z kuchyní, močí a odpadky. Odemkl jsem opatrně dveře. Z nitra šeré místnosti na mě vybafla naše Rézi - malý odporný jezevčík. Moje žena Tereza jej zbožňovala. Nenáviděl jsem toho jejího děsného miláčka. Trápil jsem ho, kdy mohl.

I teď jsem do chlupatého klubka kopl. Zakňučela. Schovala se do kouta. Tereza mi plačtivě vyčítala, že tím mým týráním Rézi týrá zároveň i ji. Ukazovala mi pak své modřiny na těle. Ale Tereza už tu není. Moje velká láska mě opustila. Zůstal po ní jen ten pes. Prý mi v něm nechala kus sebe. Rézi se choulila v koutě. Klepala se. Hrozně zhubla. Tereza ji vykrmovala. Já ji chtěl utrápit alespoň hlady, když se mi ji jinak zničit nedařilo. Kolikrát jsem ji málem zabil, jako bych ani neměl srdce. Dřív jsem uměl mít rád. Vždyť i Terezu jsem miloval. Bohužel jsem s ní přiznal i Rézi. Když stonala, obvykle onemocněla rovněž Tereza. Dítě jsme si nestihli pořídit. Naše manželství nemohu s odstupem času nazvat šťastným. Tereza se možná cítila dobře, ale já ne. Rézi mě deptala.

Postavil jsem se k otevřenému oknu. Kouřil jsem cigaretu. Rézi jsem vyhnal na dvorek. Hrála si tam s ní nějaká mrňata. Krmila ji svačinami od maminek. Rézi kolem nich poletovala. Ve mně sílila beznaděj. Zavolal jsem ji domů. Přitřapkala na svých směšně krátkých nožičkách se svěšenou hlavou. Vrhla na mě smutný pohled. Stejně smutný jako Terezin, když se se mnou loučila. Svalil jsem se do křesla. Na stole ve změti papírů se povaloval včerejší chleba, konzerva, otvírák a láhev nedopitého rumu. Pracně jsem odhrnul víčko od lunch meatu. Ukrojil jsem si krajíc chleba. Rézi mě pozorovala. Vztyčila se. Ohnula pracky do prosebné pózy. Zakřičel jsem: „Táhni.“ Znělo to tak kruté, až jsem se lekl. Polekal své vlastní krutosti. Rézi se schovala pod židli, kde nařikala. Mou duší otrásl pocit zoufalství ze sebe samého. Hodil jsem s pohrdáním na koberec plechovku se zbytkem masa. Rézi se na mě vyděšeně dívala. „Na, pojď,“ vyzval jsem ji. Připadalo mi, jako by se vděčně usmála. Chtěla mi poděkovat. Olizovala mi ruce. Lísala se k mým nohám. Místo něhy zbil jsem ji. Ležela. Těžce oddychovala. Sebral jsem se a vyrazil do nočního města.

V baru jsem přemýšlel o Tereze. Třeba vedle mne svým způsobem trpěla. Nedokázal jsem ji téměř pohlédit. Moji rodiče si pro mne našli vždy spoustu nadávek a bití. Nepoznal jsem pravý mateřský cit. Asi jsem neuměl opravdu milovat. Moji lásku ostatní nechápali.

Vrátil jsem se k Rézi. Chrčela. Neviděl jsem ji ve tmě. Chvilí se mi zdálo, že tu spí Tereza. Usnul jsem oblečený na pohovce. Ve spánku mě strašila mrtvolně bledá

Tereza. Probudil jsem se zpocený. Umyl jsem se, oblékl, najedl a spěchal do práce. Rézi se nehýbala a nedýchala. V kanceláři mne přivítala vyděšená kolegyně slovy: „Volali vám. Vaše paní dnes ráno zemřela.“

Amélie

Jsem těhotná. Vycházím z ordinace. Někde ve mně klíčí nový život. Musím jen přejít ve zdraví zaprášeným náměstím. Zahnout doprava. Potkala jsem zas tu zvláštní ženu, co za ní pochoduje ve dvou řadách deset dětí jako mateřská školka. Chodí v ošklivém starém oblečení. Dávám jim vždy bonbony. Lituju je. Jejich máma snad ani nepere a nemyje je. Zkoumavě mi pohlédla na břicho. Snad to není už na mě vidět? Doma na mě čeká namyšlená karikatura muže. Nechápu, jak jsem se do něj dokázala zamilovat. Pan ješita se neparuje, neboť mu porodím syna. Ještě mi zbývá dost času na rozmyšlenou. Nejraději bych mu naschvál potratila. Představa několika budoucích desítek let, sdílet s ním lože, mne děsí. Za pár měsíců se budu svíjet na porodním sále. Vůbec po tom netoužím.

Muž se zbláznil. Kupuje peřinky, oblečení, pleny a nesmysly - trouba. Včera dokonce přivezl vítězoslavně kočárek. Idiot. Když pozoruju tu hromadu krámů, uvědomuji si, že vše budu žehlit, prát i zašívát právě já. (Otrěsu se.)

Začínám onu matku ulice s deseti dětmi chápat. Roste jí nějak podezřele břicho. Včera jsem si toho všimla. Její malé se asi nepoveze hlavní třídou v načančaných dupáčkách. Moje karikatura muže na mne zahalekala: „Amélie, večeři!!“ (Trhni si nohou, osle). Odpověděla jsem: „Jdu si lehnout, neboť se mi chce spát.“ Ráno spustil humbuk: „Já dřu od rána do noci, abychom se uživil, a ty mi ani neuvaříš.“ Zavírám se před ním v pokoji. Nemá smysl se s ním hádat. (Rezignuju.)

Návštěva jistého lékaře mi pomůže od mého trápení. Dává mi malou pilulku. Zbavuji se definitivně své přítěže. Karikatura muže přichází v pět. Strkám dětské věci do pytle a pytel do kočáru. Vyjždím ven na chodník. Lidé si mě podivně prohlížejí. Zvoním na oprýskané dveře. Otevírá mi zničená žena. „Něco jsem vám donesla,“ hlesnu a sklopím oči. Odmítá. „Vezměte si vše, já nic nepotřebuju,“ tvrdím jí. Souhlasí. Ona totiž se svou karikaturou muže žít musí.

Běžím se podívat do školy, kam se s úlevou vracím. Zítra mi začínají opět přednášky. Cítím se ohromně volná a šťastná. Balím se. Odmyká, když mu kuchtím zrovna jeho nejoblíbenější jídlo - na rozloučenou. Jsem trochu sentimentální. Zdraví mě. Já mlčím. Pak se s plným žaludkem vyvaluje u televizní obrazovky. Chce, abych šla k němu. Otrěsu se odporem. Natahuju sako a obouvám si boty. Zakřičím na něj do obýváku: „Odcházím“ a můj klíč naposledy zarachotí v jeho zámku.

Pospíchám ke své kamarádce na kolej. Vítá mne jako ztracenou dceru. Druhý den v opojení svobody na mne vlítla karikatura mého bývalého muže, jestli jsem se prý nezbláznila, když jsem mu bez udání důvodu zmizela. Podařilo se mi ho uklidnit. Žádal mne o vrácení kočárku a všech těch nepotřebných lahviček a kabátků. (Panáček si zřejmě hodlá založit rodinu s jinou Amélií.) (Chudák, užije si s ním.)